

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul VII — Nr. 105

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Marți, 30 mai 1995

SUMAR

Nr.	Pagina	Nr.	Pagina
LEGI ȘI DECRETE			
41.	1-2	Decizia nr. 31 din 22 martie 1995	5-6
— Lege pentru aprobarea Ordonanței Guvernului nr. 68 din 26 august 1994 privind protejarea patrimoniului cultural național		Decizia nr. 33 din 23 martie 1995	6-7
120.	2	HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI	
— Decret privind promulgarea Legii pentru aprobarea Ordonanței Guvernului nr. 68 din 26 august 1994 privind protejarea patrimoniului cultural național		337.	7-8
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
Decizia nr. 4 din 12 ianuarie 1995	3-4	— Hotărâre pentru aprobarea bugetelor de venituri și cheltuieli pe anul 1995 ale regiilor autonome de interes național de sub autoritatea Ministerului Industriilor.....	
Decizia nr. 25 din 21 martie 1995	4-5	ACTE ALE BĂNCII NAȚIONALE A ROMÂNIEI	
★		26.	8
ACTE ALE BĂNCII NAȚIONALE A ROMÂNIEI			
		— Circulară privind înființarea contului 50BBX99.10 „Disponibilități blocate de instanțele judecătorești“	

LEGI ȘI DECRETE

PARLAMENTUL ROMÂNIEI

CAMERA DEPUTAȚILOR

SENATUL

LEGE

pentru aprobarea Ordonanței Guvernului nr. 68 din 26 august 1994 privind protejarea patrimoniului cultural național

Parlamentul României adoptă prezenta lege.

Articol unic. — Se aprobă Ordonanța Guvernului nr. 68 din 26 august 1994 privind protejarea patrimoniului cultural național, emisă în temeiul art. 1 lit. l) din Legea nr. 72/1994 privind abilitarea Guvernului de a emite ordonanțe și publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 247 din 31 august 1994, cu următoarele modificări:

a) Articolul 7 alineatul 1 va avea următorul cuprins:
„Monumentele istorice aparținătoare statului sau unităților administrativ-teritoriale se declară, potrivit legii, ca făcând parte din domeniul public sau domeniul privat al statului, respectiv al unităților administrativ-teritoriale, prin lege, la propunerea Ministerului Culturii și a Departamentului pentru Administrație Publică Locală.”

b) Articolul 9 litera a) va avea următorul cuprins:
„a) Comisia Națională a Monumentelor, Ansamblurilor și Siturilor Istorice se reorganizează în Comisia Națională a Monumentelor Istorice și este organ științific de specialitate al Ministerului Culturii, având rolul de consultanță și avizare științifică în domeniul cercetării, inventarierii, evidenței, evaluării, protecției, conservării-restaurării, punerii în valoare și revitalizării monumentelor, ansamblurilor și siturilor istorice.

Comisia Națională a Monumentelor Istorice funcționează pe baza regulamentului aprobat prin ordin al ministrului culturii și este formată din președinte, numit de ministrul culturii, și din membri activi și onorifici desemnați conform regulamentului acesteia.”

c) Articolul 9 litera c) va avea următorul cuprins:

„c) În cadrul Ministerului Culturii se reorganizează Direcția monumentelor istorice.

Directorul Direcției monumentelor istorice este, de drept, secretar al Comisiei Naționale a Monumentelor Istorice;”

d) La articolul 9 se introduce un nou alineat, cu următorul cuprins:

„De la data intrării în vigoare a prezentei legi, se înființează Institutul Național al Monumentelor Istorice, instituție publică având personalitate juridică, subordonat Ministerului Culturii, cu atribuții în domeniul cercetării, expertizării pentru avizări și evidenței monumentelor istorice.

Personalul din cadrul Direcției Monumentelor, Ansamblurilor și Siturilor Istorice se transferă, în interesul serviciului, la Ministerul Culturii și la unitățile subordonate acestuia, prin exceptare de la prevederile art. 2 al Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 1/1994.”

e) Articolul 18 alineatele 2 și 3 devin alineatul 2, având următorul cuprins:

„Zonele de protecție a monumentelor istorice au forme și dimensiuni diferite și sunt delimitate topografic. Ele se stabilesc prin studii de specialitate, întocmite prin grija Direcției

monumentelor istorice, în colaborare cu organismele specializate din teritoriu ale Ministerului Lucrărilor Publice și Amenajării Teritoriului, Ministerului Apelor, Pădurilor și Protecției Mediului și ale autorităților administrației publice locale.”

f) Articolul 22 alineatul 1 va avea următorul cuprins:

„Lucrările de conservare și lucrările de restaurare a monumentelor istorice pot fi proiectate și executate numai de specialiștii înscriși în Registrul specialiștilor în domeniul conservării și restaurării monumentelor istorice și numai pe baza normelor de conservare și restaurare, avizate de Comisia Națională a Monumentelor Istorice. Finanțarea acestor lucrări se face prin bugetul de stat.”

g) Articolul 25 litera g) va avea următorul cuprins:

„g) interzicerea folosirii bunurilor de patrimoniu ocrotite la organizarea de spectacole, ca recuzită cinematografică.”

h) Articolul 28 alineatul 1 va avea următorul cuprins:

„Restaurarea bunurilor culturale de interes național ocrotite se efectuează de către laboratoare specializate și potrivit prevederilor normelor de restaurare.”

i) Articolul 31 va avea următorul cuprins:

„Art. 31. — La data intrării în vigoare a prezentei ordonanțe, orice prevederi contrare se abrogă.”

Această lege a fost adoptată de Camera Deputaților în ședința din 8 mai 1995, cu respectarea prevederilor art. 74 alin. (2) din Constituția României.

PREȘEDINTELE CAMEREI DEPUTAȚILOR

ADRIAN NĂSTASE

Această lege a fost adoptată de Senat în ședința din 8 mai 1995, cu respectarea prevederilor art. 74 alin. (2) din Constituția României.

PREȘEDINTELE SENATULUI

prof. univ. dr. OLIVIU GHERMAN

București, 24 mai 1995.

Nr. 41.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

D E C R E T

**privind promulgarea Legii pentru aprobarea
Ordonanței Guvernului nr. 68 din 26 august 1994
privind protejarea patrimoniului cultural național**

În temeiul art. 77 alin. (1) și al art. 99 alin. (1) din Constituția României,

Președintele României d e c r e t e a z ă :

Articol unic. — Se promulgă Legea pentru aprobarea Ordonanței Guvernului nr. 68 din 26 august 1994 privind protejarea patrimoniului cultural național și se dispune publicarea ei în Monitorul Oficial al României.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

ION ILIESCU

București, 23 mai 1995.

Nr. 120.

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 4*)****din 12 ianuarie 1995**

Ioan Muraru — președinte
 Miklós Fazakas — judecător
 Florin Bucur Vasilescu — judecător
 Raul Petrescu — procuror
 Florentina Geangu — magistrat-asistent

Pe rol pronunțarea asupra excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 3 și ale art. 6 din Legea nr. 5/1973, ridicată de pârâții Cosma Nicolae și Cosma Maria în Dosarul nr. 9.203/1993 al Judecătoriei Brașov.

Dezbaterile au avut loc în ședința publică din 7 decembrie 1994, concluziile părților și ale reprezentantului Ministerului Public fiind consemnate în încheierea din aceeași dată, când Curtea, având nevoie de timp pentru a delibera, a amânat pronunțarea la 14 decembrie 1994, 23 decembrie 1994, 4 ianuarie 1995 și apoi la 12 ianuarie 1995.

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Societatea Comercială „Fabrica de Zahăr Bod“ — S.A. a chemat în judecată pe pârâții Cosma Nicolae și Cosma Maria, locatari ai unui imobil aparținând reclamantei, cerând evacuarea lor, cauza formând obiectul Dosarului nr. 9.203/1993 al Judecătoriei Brașov.

La termenul de judecată din 11 ianuarie 1994, pârâții au invocat excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 3, art. 6 și art. 7 din Legea nr. 5/1973 privind administrarea fondului locativ și reglementarea raporturilor dintre proprietari și chiriași. Prin încheierea din aceeași dată, Judecătoria Brașov a sesizat Curtea Constituțională pentru a se pronunța asupra constituționalității art. 3 și a art. 6 din Legea nr. 5/1973, respingând cererea formulată cu privire la art. 7 din aceeași lege, întrucât prin Decizia nr. 40 din 7 iulie 1993, rămasă definitivă, Curtea Constituțională a declarat acest text constituțional.

În susținerea excepției, pârâții arată că prevederile art. 3 și ale art. 6 din Legea nr. 5/1973 contravin dispozițiilor art. 41, 49 și 134 din Constituție.

Exprimându-și opinia, potrivit dispozițiilor art. 23 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, instanța consideră că art. 3 și art. 6 din Legea nr. 5/1973, care cuprind criterii legale pentru administrarea spațiului locativ, nu contravin dispozițiilor constituționale, întrucât nu aduc atingere atributelor dreptului de proprietate. Așa fiind, proprietarul care, în speță, nu este o întreprindere specializată în administrarea spațiilor locative, poate face uz sau nu de aceste dispoziții legale, însă, o dată ce s-a încheiat un contract-tip de închiriere în baza Legii nr. 5/1973, părțile își asumă consecințele ce decurg din dispozițiile acestei legi.

Potrivit dispozițiilor art. 24 alin. (3) din Legea nr. 47/1992 au fost solicitate puncte de vedere celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului.

În punctul de vedere al Guvernului se arată că textul celor două dispoziții criticate din Legea nr. 5/1973 este constituțional, deoarece nu contravine art. 41 din Constituție, că părțile sunt obligate să respecte obligațiile asumate prin contractul de închiriere, și aceasta nu numai în baza Legii nr. 5/1973, ci și a art. 969 din Codul civil.

Camera Deputaților și Senatul nu au comunicat punctul lor de vedere.

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ,

ținând seama de încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul judecătorului-raportor, susținerile părților și ale reprezentantului Ministerului Public, dispozițiile art. 3 și ale art. 6 din Legea nr. 5/1973, prevederile Constituției și ale Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

În temeiul art. 144 lit. c) din Constituție și al art. 23 din Legea nr. 47/1992, Curtea Constituțională constată că este competentă să soluționeze excepția de neconstituționalitate, fiind legal sesizată.

Dispozițiile legale a căror constituționalitate se contestă sunt cele ale art. 3 și art. 6 din Legea nr. 5/1973 privind administrarea fondului locativ și reglementarea raporturilor dintre proprietari și chiriași. Articolul 3 stabilește din ce este format un apartament, ce criterii se au în vedere la închiriere, ce se înțelege prin cameră separată. Articolul 6 stabilește norma locativă pentru locuințele din fondul locativ de stat. Aceste prevederi sunt norme de protecție sanitară pentru beneficiari, dar și de protecție a celorlalți cetățeni în eventualitatea unor abuzuri în acest domeniu.

Dispozițiile constituționale socotite a fi încălcate sunt cele cuprinse în art. 41, 49 și 134. Acestea reglementează dreptul de proprietate (art. 41), precum și cazurile și situațiile în care prin lege se poate realiza restrângerea unor drepturi (art. 49). Invocarea art. 134 din Constituție, care privește economia și finanțele, nu este explicată și este dificil să fie sesizată tangența sa cu speța dedusă judecării.

Atât în opinia instanței de judecată pe rölul căreia se află dosarul, cât și în punctul de vedere al Guvernului se arată că dispozițiile legale în cauză sunt constituționale, părțile fiind obligate să respecte obligațiile pe care și le-au asumat.

Cât privește Legea nr. 5/1973, Curtea Constituțională, prin Decizia nr. 40 din 7 iulie 1993, a făcut o serie de considerații ce-și păstrează valabilitatea și sunt pertinente și în speța de față. Astfel, în această decizie Curtea Constituțională a considerat că Legea nr. 5/1973 a reglementat administrarea fondului locativ, astfel încât acesta să fie repartizat în funcție de posibilitățile pe care statul le are și de cerințele populației. De aceea s-au stabilit norme privind structura locuințelor și limita convenită unei persoane sau unei familii; prevederile acestei legi, cu modificările ulterioare, sunt aplicabile și astăzi pentru că în domeniul locuințelor realitățile juridice se mențin și, ca atare, fondul de locuințe trebuie în continuare administrat potrivit unor criterii legale care să corespundă unor exigențe economice, sociale și umane; în mod firesc, chiriașii care nu au devenit proprietari prin cumpărarea acestor locuințe, precum și proprietarii sunt ținuti în continuare să respecte prevederile legale în vigoare privind raporturile dintre proprietari și chiriași. Constituția nu desființează regulile clasice privind încheierea, executarea și încetarea contractelor de închiriere; exercitarea libertăților constituționale se contrapune abuzului de drept, revenind autorităților competente aprecierea în ce măsură, în speța concretă, invocarea unui text constituțional este legal sau nu făcută și în ce măsură exercitarea unui drept, chiar constituțional, este abuzivă.

Comparând dispozițiile constituționale cu cele cuprinse în art. 3 și în art. 6 din Legea nr. 5/1973, se poate observa că acestea din urmă concordă cu litera și spiritul celor dintâi, urmând a fi declarate constituționale. Trebuie adăugat că atât legile mai vechi, cât și cele noi în acest domeniu recunosc valabilitatea contractelor de închiriere, încheiate în condițiile de ele stabilite, iar prin aceasta nu se aduce atingere dreptului de proprietate, astfel cum este el consacrat prin art. 41 și 135 din Constituție.

Trebuie adăugat că, prin art. 63 din Legea nr. 5/1973, dispozițiile privind organizațiile de stat care închiriază și chi-

riașii ce dețin suprafețe locative proprietate de stat se aplică în mod corespunzător și suprafețelor locative proprietate personală. Acest articol rezolvă problema aplicabilității sale cât privește sfera subiectelor de drept.

Desigur, în perspectivă, nimic nu împiedică Parlamentul să adopte noi reglementări în acest domeniu, în situația în care Consiliul Legislativ, în temeiul art. 150 alin. (2) din Constituție, va face asemenea propuneri. Acele reglementări vor putea fi mai reușite, dar până atunci reglementările în vigoare (cele în discuție, desigur) sunt constituționale și deci obligatorii.

Pentru motivele arătate, în temeiul art. 144 lit. c) din Constituție, precum și al art. 13 alin. (1) lit. A.c), al art. 25 alin. (1) și al art. 26 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE :

1. Constată că dispozițiile art. 3 și ale art. 6 din Legea nr. 5/1973 sunt constituționale.

2. Respinge excepția de neconstituționalitate invocată de Cosma Nicolae și Cosma Maria în Dosarul nr. 9.203/1993 al Judecătoriei Brașov.

Cu recurs în termen de 10 zile de la comunicare.

Pronunțată în ședința publică din 12 ianuarie 1994.

PREȘEDINTE,

prof. univ. dr. Ioan Muraru

Magistrat-asistent,
Florentina Geangu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 25

din 21 martie 1995

Vasile Gionea	— președinte
Viorel Mihai Ciobanu	— judecător
Mihai Constantinescu	— judecător
Antonie Iorgovan	— judecător
Victor Dan Zlătescu	— judecător
Raul Petrescu	— procuror
Florentina Geangu	— magistrat-asistent

Pe rol soluționarea recursului declarat de Cosma Nicolae și Cosma Maria împotriva Deciziei Curții Constituționale nr. 4 din 12 ianuarie 1995.

La apelul nominal părțile au fost lipsă.

Procedura legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele completului dă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care solicită respingerea recursului, arătând că decizia atacată a fost pronunțată cu respectarea dispozițiilor constituționale și legale privind competența Curții Constituționale și, totodată, că decizia atacată este în concordanță cu practica Curții.

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Decizia nr. 4 din 12 ianuarie 1995, Curtea Constituțională a respins excepția de neconstituționalitate ridicată de Cosma Nicolae și Cosma Maria în Dosarul nr. 9.203/1993 al Judecătoriei Brașov, constatând că dispozițiile art. 3 și ale art. 6 din Legea nr. 5/1973 sunt constituționale.

Pentru a decide astfel, Curtea a reținut că, anterior, prin Decizia nr. 40/1993, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 278 din 30 noiembrie 1993, s-a considerat că Legea nr. 5/1973 este în vigoare. Normarea spațiului locativ a fost păstrată „pentru că în domeniul locuințelor, reali-

tățile juridice se mențin și, ca atare, fondul de locuințe trebuie în continuare administrat potrivit unor criterii legale care să răspundă unor exigențe economice, sociale și umane“.

S-a reținut, totodată, că legea fundamentală nu desființează regulile clasice privind încheierea, executarea și încetarea contractelor de închiriere. În consecință, s-a constatat că dispozițiile art. 3 și ale art. 6 din Legea nr. 5/1973 concordă cu litera și spiritul Constituției.

Împotriva acestei decizii, Cosma Nicolae și Cosma Maria au declarat recurs susținând, în esență, următoarele:

— art. 3 și art. 6 din Legea nr. 5/1973 contravin prevederilor art. 41 și 43 din Constituție, întrucât Societatea Comercială „Fabrica de Zahăr Bod — S.A.“, reclamanta în cauză și proprietara locuinței în discuție, ca societate comercială este subiect de drept privat;

— aceleași texte de lege restrâng dreptul de proprietate, împiedicând proprietarul să mențină locațiunea peste 10 m²;

— articolele invocate din Legea nr. 5/1973 reprezintă o limitare a dreptului de proprietate, contrară prevederilor art. 49 din Constituție, și nu au semnificația unor măsuri de apărare a sănătății publice a celor ce n-au locuință, proporționalizarea spațiului locativ neputându-se reține în condițiile în care există suficiente spații disponibile, care sunt de închiriat;

— aceleași articole sunt contrare și art. 43 din Constituție, care obligă statul să asigure cetățenilor un trai decent, ceea ce nu înseamnă împărțirea în mod egal a avuției naționale între cetățeni;

— reglementările din art. 3 și din art. 6 ale Legii nr. 5/1973, care erau în concordanță cu Constituția din 1965, nu mai pot fi invocate sub imperiul noii Constituții, care pornește de la principiile economiei de piață, astfel că legea nu mai poate fi opusă voinței părților din contract

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ,

examinând încheierea de sesizare, decizia atacată, motivele de recurs, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile reprezentantului Ministerului Public, dispozițiile legale atacate ca neconstituționale raportate la prevederile Constituției, precum și prevederile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Motivele de recurs invocate nu sunt întemeiate.

Constituția garantează, în art. 41 alin.(1), dreptul de proprietate, iar art. 135 alineatul ultim prevede că proprietatea privată este, în condițiile legii, inviolabilă. Garanția constituțională a proprietății nu înseamnă, însă, că exercițiul acestui drept poate fi discreționar. Tocmai de aceea art. 41 din legea fundamentală prevede că atât conținutul, cât și limitele dreptului de proprietate sunt determinate prin lege.

În materia imobilelor de locuit, Legea nr. 5/1973 stabilește anumite limite pentru exercițiul dreptului de proprietate, ceea ce corespunde principiului general al art. 1 alin.(3) din Constituție, potrivit căruia România este un stat de drept, democratic și social.

Astfel cum în mod judicios a reținut hotărârea atacată, fondul de locuințe trebuie administrat, în continuare, potrivit unor criterii legale care să corespundă exigențelor economice, sociale și umane actuale. De aceea, chiriașii care nu au devenit proprietari prin cumpărarea locuințelor, precum și pro-

prietarii sunt ținuti să respecte prevederile legale în vigoare privind raporturile dintre proprietari și chiriași, inclusiv în ce privește normarea spațiului locativ.

Curtea constată că stabilirea unei norme locative nu aduce atingere existenței atributelor dreptului de proprietate: — folosința, culegerea fructelor și dispoziția — contrar celor susținute în motivele de recurs. Articolul 49 din Constituție stabilește că exercițiul unor drepturi poate fi restrâns numai prin lege și numai atunci când aceasta se impune, printre altele, pentru a ocroti drepturile și libertățile cetățenilor, cu condiția ca restrângerea să fie proporțională cu situația care a determinat-o și să nu aducă atingere existenței dreptului însuși.

Normarea spațiului locativ, fiind dispusă prin lege, în scopul ocrotirii persoanelor care nu dispun de locuințe, fără a aduce atingere dreptului de proprietate, este conformă acestor dispoziții constituționale.

Nici invocarea art. 43 din Constituție, care se referă la asigurarea unui nivel de trai decent, nu este concludentă. Desigur, posibilitatea de a deține un spațiu locativ îndestulător, nenormat, este un deziderat, care însă, în condițiile actuale ale perioadei de tranziție, nu corespunde realității sociale, normarea fiind de natură să asigure un nivel de trai decent persoanelor care nu dispun încă de locuințe.

Față de cele arătate și având în vedere dispozițiile art. 144 lit. c) din Constituție, precum și ale art. 13 alin.(1) lit. A.c) și ale art. 25 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge recursul declarat de Cosma Nicolae și Cosma Maria împotriva Deciziei Curții Constituționale nr. 4 din 12 ianuarie 1995.

Definitivă.

Pronunțată în ședința publică din 21 martie 1995.

Decizia se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. dr. VASILE GIONEA

Magistrat-asistent,
Florentina Geangu

★

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 31*)

din 22 martie 1995

Victor Dan Zlătescu — președinte
Mihai Constantinescu — judecător
Antonie Iorgovan — judecător
Raul Petrescu — procuror
Florentina Geangu — magistrat-asistent

pot sesiza Curtea Constituțională cu excepții de neconstituționalitate, acestea nefăcând parte din sistemul instanțelor judecătorești, singurele investite cu competența de a sesiza Curtea Constituțională în temeiul art. 144 lit. c) din Constituție.

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ,

deliberând asupra excepției de neconstituționalitate, reține următoarele:

Pe rol soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 1 teza a II-a și ale alin. 2 din art. 16, precum și ale art. 31 din Legea nr. 94/1992 privind organizarea și funcționarea Curții de Conturi, invocată de Ministerul Apărării Naționale.

Președintele declară ședința deschisă.

La apelul nominal părțile, deși legal citate, nu au răspuns.

Reprezentantul Ministerului Public, având cuvântul, pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, întrucât prin Decizia nr. 11 din 15 februarie 1995 Plenul Curții Constituționale a statuat că instanțele Curții de Conturi nu

pot sesiza Curtea Constituțională cu excepții de neconstituționalitate, acestea nefăcând parte din sistemul instanțelor judecătorești, singurele investite cu competența de a sesiza Curtea Constituțională în temeiul art. 144 lit. c) din Constituție.

În susținerea excepției se arată că dispozițiile legale menționate încalcă prevederile alin. (1) și alin. (3) ale art. 139

din Constituție potrivit cărora controlul exercitat de Curtea de Conturi privește exclusiv modul de formare, de administrare și de întreținere a resurselor financiare ale statului și ale sectorului public, iar în ceea ce privește modul de gestionare a resurselor publice, controlul se poate exercita numai la cererea Camerei Deputaților și a Senatului.

În opinia Colegiului juridictional al Curții de Conturi, excepția este nefondată întrucât, referitor la teza a II-a de la alin. 1 al art. 16 din Legea nr. 94/1992, prevederile art. 139 alin. (3) din Constituție nu au semnificația de a împiedica legiuitorul să permită efectuarea controlului de gestiune chiar în lipsa unei cereri din partea Parlamentului, iar cu privire la alin. (2) al art. 16 din aceeași lege se apreciază că textul nu este neconstituțional, întrucât dacă s-ar reduce controlul efectuat de Curtea de Conturi numai la respectarea legilor, fără a urmări și aplicarea principiilor de economicitate, eficacitate și eficiență în gestionarea mijloacelor materiale și bănești, „aceasta ar goli de conținut funcția de control vizând modul de formare, de administrare dar, mai ales, de întreținere a acestor resurse”. În ce privește art. 31 din Legea nr. 94/1992, se consideră că „excepția nu poate fi luată în discuție” sub aspectul funcției de control al Curții de Conturi, întrucât acest articol se referă la activitatea de analiză.

În conformitate cu prevederile art. 24 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, au fost solicitate puncte de vedere celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului.

În punctul său de vedere Guvernul consideră că excepția invocată nu este de competența Curții Constituționale, întrucât Curtea de Conturi, chiar atunci când exercită atribuții juridictionale, nu este instanță judecătorească, astfel cum însăși Curtea Constituțională a statuat prin deciziile sale.

Față de cele arătate, în temeiul art. 144 lit. c) din Constituție, al art. 13 alin. (1) lit. A.c) și al art. 25 alin. (1) din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 teza a II-a și ale alin. 2 din art. 16, precum și a prevederilor art. 31 din Legea nr. 94/1992 invocată de Ministerul Apărării Naționale în Dosarul nr. 117/1994 al Secției juridictionale a Curții de Conturi.

Cu recurs în termen de 10 zile de la comunicare.
Pronunțată în ședința publică din 22 martie 1995.

PREȘEDINTE,
prof. dr. Victor Dan Zlătescu

Magistrat-asistent,
Florentina Geangu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 33*)
din 23 martie 1995

Ioan Muraru — președinte
Florin Bucur Vasilescu — judecător
Victor Dan Zlătescu — judecător
Doina Suliman — magistrat-asistent

Completul de judecată, convocat potrivit art. 24 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, constată:

Judecătoria Petroșani, prin Încheierea din 28 februarie 1995, pronunțată în Dosarul nr. 205/1995, a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a art. 229 din Codul penal, invocată de inculpata Colda Viorica, prin

Camera Deputaților și Senatul nu au comunicat punctele lor de vedere.

Cu privire la competența Curții de a soluționa excepția cu care a fost sesizată, se constată că prin Decizia nr. II din 15 februarie 1995, pronunțată de Plenul Curții Constituționale în condițiile art. 26 din regulamentul său de organizare și funcționare, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 47 din 13 martie 1995, s-a statuat că instanțele Curții de Conturi nu pot sesiza Curtea Constituțională cu excepții de neconstituționalitate.

Pentru a pronunța această soluție, Plenul Curții Constituționale a reținut, în esență, că sesizările adresate Curții nu pot proveni decât de la instanțele judecătorești, astfel cum se prevede în art. 144 lit. c) din Constituție, iar prin *instanță judecătorească*, în sensul constituțional al termenului, se înțelege, potrivit art. 125 alin. (1) din Constituție, exclusiv Curtea Supremă de Justiție și celelalte instanțe prevăzute de lege. Referirea la lege are deci în vedere numai autoritățile juridictionale prevăzute de Legea nr. 92/1992 privind organizarea judecătorească, astfel încât, pe cale de consecință, instanțele Curții de Conturi neavând calitatea de instanțe judecătorești nu pot sesiza Curtea Constituțională cu soluționarea unei excepții de neconstituționalitate, conform art. 139 din Constituție, acestea exercitând numai atribuții juridictionale.

Întrucât deciziile Plenului Curții Constituționale sunt obligatorii pentru completele de judecată, așa cum se prevede în art. 26 din regulamentul său de organizare și funcționare, excepția urmează a fi respinsă, deoarece sesizarea Curții a fost făcută cu încălcarea dispozițiilor art. 144 lit. c) din Constituție.

În temeiul art. 13 alin. (1) lit. A.c) și al art. 25 alin. (1) din Constituție, al art. 13 alin. (1) lit. A.c) și al art. 25 alin. (1) din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 teza a II-a și ale alin. 2 din art. 16, precum și a prevederilor art. 31 din Legea nr. 94/1992 invocată de Ministerul Apărării Naționale în Dosarul nr. 117/1994 al Secției juridictionale a Curții de Conturi.

Cu recurs în termen de 10 zile de la comunicare.
Pronunțată în ședința publică din 22 martie 1995.

PREȘEDINTE,
prof. dr. Victor Dan Zlătescu

Magistrat-asistent,
Florentina Geangu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 33*)
din 23 martie 1995

Ioan Muraru — președinte
Florin Bucur Vasilescu — judecător
Victor Dan Zlătescu — judecător
Doina Suliman — magistrat-asistent

Completul de judecată, convocat potrivit art. 24 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, constată:

Judecătoria Petroșani, prin Încheierea din 28 februarie 1995, pronunțată în Dosarul nr. 205/1995, a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a art. 229 din Codul penal, invocată de inculpata Colda Viorica, prin

reprezentant, care susține că „dispozițiile art. 229 din Codul penal sunt neconstituționale, întrucât sumele de bani însușite de inculpată nu pot fi clasificate ca făcând parte din avutul public, deoarece nu se includ în bunurile precis delimitate și enumerate în art. 135 alin. (3) și (4) din Constituția României”.

Reprezentanta Parchetului a solicitat amânarea judecării cauzei și sesizarea Curții Constituționale în vederea soluționării excepției ridicate.

Judecătoria Petroșani, exprimându-și opinia potrivit art. 23 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, consideră că „dispozițiile art. 229

din Codul penal nu sunt neconstituționale. Dispozițiile din Codul penal privind avutul obștesc nu contravin Constituției, această categorie juridică având o sferă mai largă decât conceptul de avut public, în care se identifică doar bunurile proprietate publică”.

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ,

examinând dosarul cauzei, încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, dispozițiile art. 229 din Codul penal, prevederile Constituției, precum și dispozițiile art. 3 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, constată că este competentă să soluționeze excepția de neconstituționalitate care a fost formulată și înaintată cu respectarea prevederilor art. 144 lit. c) din Constituție și ale art. 23 din legea sa de organizare.

În același timp, Curtea constată că, privitor la constituționalitatea art. 229 din Codul penal, s-a pronunțat deja prin Decizia nr. 56 din 18 mai 1994, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 156 din 22 iunie 1994.

În această decizie, care a rămas definitivă, Curtea Constituțională a constatat că dispozițiile art. 229 din Codul penal sunt parțial abrogate potrivit art. 150 alin. (1) din

Pentru motivele arătate, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și al art. 13 alin. (1) lit. A.c) și al art. 24 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, în unanimitate,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca vădit nefondată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 229 din Codul penal, invocată de Colda Viorica în Dosarul nr. 205/1995 al Judecătoriei Petroșani.

Cu recurs în termen de 10 zile de la comunicare.

Pronunțată la data de 23 martie 1995.

PREȘEDINTE,

prof. univ. dr. Ioan Muraru

Magistrat-asistent,
Doina Suliman

HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

pentru aprobarea bugetelor de venituri și cheltuieli pe anul 1995 ale regiilor autonome de interes național de sub autoritatea Ministerului Industriilor

În temeiul art. 45 alin. (2) din Legea bugetului de stat pe anul 1995 nr. 22/1995,

Guvernul României hotărăște:

Art. 1. — Se aprobă bugetele de venituri și cheltuieli pe anul 1995 ale regiilor autonome de interes național de sub autoritatea Ministerului Industriilor, prevăzute în anexele nr. I.

Indicatorii de măsurare a creșterii productivității muncii și, respectiv, a eficienței economice sunt cei prevăzuți în anexele nr. II.

Subvenția unitară pe fiecare regie autonomă și produs este cea prevăzută în anexele nr. III.

Defalcarea pe trimestre a indicatorilor înscrși în bugetele de venituri și cheltuieli ale regiilor autonome se aprobă de către Ministerul Industriilor, cu respectarea prevederilor anuale.

Art. 2. — Cheltuielile totale aferente veniturilor înscrise în bugetele de venituri și cheltuieli ale regiilor autonome prevăzute la art. 1 din prezenta hotărâre reprezintă limite maxime și nu pot fi depășite decât în cazuri justificate și

Constituție și, în consecință, urmează să se aplice numai cu privire la bunurile prevăzute în art. 135 alin. (4) din Constituție, bunuri ce formează obiectul exclusiv al proprietății publice.

Motivarea din această decizie și, implicit, soluția dată își mențin valabilitatea, iar Curtea Constituțională constată că nu a intervenit nici un element nou care să o determine să se îndepărteze de la practica sa.

Astfel stând lucrurile, excepția invocată rămâne fără obiect din moment ce problema a fost soluționată definitiv de către Curte și, în consecință, urmează a fi respinsă ca vădit nefondată, prin aplicarea art. 24 alin. (2) din Legea nr. 47/1992.

De asemenea, în temeiul art. 145 alin. (2) din Constituție, deciziile Curții Constituționale sunt obligatorii și, ca atare, autoritățile judecătorești au obligația constituțională de a le aplica în soluționarea spetelor similare.

În ceea ce privește caracterizarea sumelor de bani însușite de inculpată ca aparținând proprietății publice sau proprietății private, Curtea apreciază că este de competența exclusivă a instanței judecătorești.

Pentru eventualele diferențe cantitative care, potrivit deconturilor anuale definitive, depășesc programul de livrări aprobat, la unele produse, se vor putea acorda subvențiile aferente, la cererea Ministerului Industriilor, din prevederile de cheltuieli ale bugetului de stat pe anul următor.

Art. 3. — Regiile autonome de interes național vor elabora programe proprii de activitate, stabilind măsuri de eficiență în utilizarea fondurilor, concomitent cu reducerea costurilor de producție, restructurarea unor activități și creșterea profitabilității.

Ministerul Industriilor va analiza și va verifica modul de realizare a obiectivelor stabilite prin programele proprii, iar în raport cu concluziile, va hotărî oportunitatea menținerii în

funcție a managerilor regiilor și a membrilor consiliilor de administrație și va dispune măsuri concrete de îmbunătățire a activității regiilor în cauză.

Art. 4. — Nerespectarea prevederilor art. 2 constituie contravenție, dacă nu a fost săvârșită în astfel de condiții încât, potrivit legii penale, să fie considerată infracțiune și se sancționează cu amendă de la 500.000 lei la 1.000.000 lei.

Art. 5. — Contravenția se constată și amenda se aplică de către organele de control financiar ale statului, imputernicite potrivit legii, persoanelor găsite răspunzătoare de nerespectarea prezentei hotărâri.

Anexele nr. I, II și III fac parte integrantă din prezenta hotărâre și se vor transmite Ministerului Industriilor.

PRIM-MINISTRU

NICOLAE VĂCĂROIU

Contrasemnează:

Ministrul industriilor,

Dumitru Popescu

Ministru de stat, ministrul muncii și protecției sociale,

Dan Mircea Popescu

Ministru de stat, ministrul finanțelor,

Florin Georgescu

București, 22 mai 1995.

Nr. 337.

ACTE ALE BĂNCII NAȚIONALE A ROMÂNIEI

BANCA NAȚIONALĂ A ROMÂNIEI

CIRCULARĂ

privind înființarea contului 50BBX99.10 „Disponibilități blocate de instanțele judecătorești“

1. Începând cu data prezentei circulare, în evidența contabilă a Băncii Naționale a României — Direcția plăți și decontări bancare, Serviciul conturi curente societăți bancare — se deschide, fiecărei societăți bancare, contul 50BBX99.10 „Disponibilități blocate de instanțele judecătorești“.

2. Contul 50BBX99.10 „Disponibilități blocate de instanțele judecătorești“ se creditează prin debitarea contului curent 50BBX99.01, cu notă contabilă, întocmită în baza unei ordonanțe judecătorești de înființare a unei popririi, comunicată oficial Direcției plăți și decontări bancare de către Direcția juridică a Băncii Naționale a României.

3. Contul 50BBX99.10 „Disponibilități blocate de instanțele judecătorești“ se debitează, cu notă contabilă, prin creditarea contului indicat în sentința judecătorească definitivă,

comunicată oficial Direcției plăți și decontări bancare de către Direcția juridică a Băncii Naționale a României.

4. Evidența sumelor blocate în contul 50BBX99.10 se ține de către Direcția plăți și decontări bancare, Serviciul conturi curente societăți bancare, pe dosare de poprire.

Transferul unei sume blocate privind un anumit dosar de poprire se poate efectua numai pe baza sentinței definitive, pronunțată de instanța judecătorească în respectivul dosar.

5. Societățile bancare nu pot utiliza sumele blocate în contul 50BBX99.10.

6. Sumele blocate în contul 50BBX99.10 nu se iau în calculul rezervelor minime obligatorii și nu sunt purtătoare de dobândă.

Governatorul Băncii Naționale a României,

Mugur Isărescu

București, 23 mai 1995.

Nr. 26.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, București, Calea 13 Septembrie — Palatul Parlamentului, sectorul 5,
cont nr. 30.98.12.301 B.C.R. — S.M.B.

Adresa pentru publicitate : Serviciul relații cu publicul și agenții economici, București,
Str. Blanduziei nr. 1, sectorul 2, telefon 211.57.30.

Tiparul : Tipografia „Monitorul Oficial”, București, Str. Jiului nr. 163, sectorul 1, telefon 668.55.58.